

del petó del sol, com lo pollet lluny de la lloca, morintse de sentiment y anyoransa en mitj de las quatre parets fredas y nuas del estable ab pretensions de pis, ahont vivia.

La fam lo tragué d'aquella cova y'l llensá al carrer, á pasturar com un cá sens amo, guanyantse un rosegó del únich modo que ell podía, fent riurer als altres. Per ell, lo fer riurer se convertí en una especie d'industria que exercía anant de taverna en taverna durant tota la nit, matant lo fret que entomía sos membres ab las copas d'ayguardent que li pagavan, y aixís anava embrutintse y debilitantse son cervell, convertintse en un tonto vulgar.

Durant las horas del dia en que no podía explotar la industria de fer riurer perque las tavernas estavan desertas, s'en anava al cementiri y ajudava al fossor en sa tasca d'enterrar morts. Hi tenia grant deria en passar horas al cementiri. Era una afició extranya que'm cridá l'atenció, y un dia, per satisfacer la meva curiositat li vaig preguntar: —¿Per qué hi vas al cementiri, Tanet?— Y ell, conmogut, me contestá: —Perque m'han dit que surten los morts de las fosas y esgarrapan y jo hi vaig pera veure si soatirá'l pare, pero, ¡malehitsiga!, no'm surt may; tant que ho voldria jo ¡malehitsiga!, perque'l pare no m'esgarraparía, que m'estimava molt... pero no'm surt, ¡malehitsiga!, no'm surt may....

Pere Cavallé.

NOCTURNA

En ple cap-vespre, en aqueixos instants en que Natura exala una aténada de suavíssima voluptat que arriba fins á lo més profund de l'ànima i fa sentir quelcom d'inefable.... una vagorosa benhaurança que al diletarse s'escampa per tots els membres com si una nova sang vingués a enrobustir el cos condolít per la fadiga... en aqueixa hora que la Natura trasmet un plaher inconscient, ple de puresa

inmaculada, fill expontani de l'hora suprema que prologa la sublim escena de la posta... després d'haverse ajocat lo Sol enduentse am sa aureola la febre de l'activitat per la subsistencia i deixantnos nostre vital purificat com si a l'hora del repós ens fes aspirar l'escencia de la vida i'ns fes vibrar les fibres del sentiment a impuls de l'ambient de pau i benestar qu'els celatjes nocturns predisposan en dies primaverales i de renaixement de vida.

En l'hora més suggestiva de l'existencia, l'hora cap-vespral dels jorns qu'el cel s'ha encés de cadmium i s'ha anat estingint fins al morat crepuscular i després al negre blau de la nit serena puntejada d'argentades esteles; hey sentit l'escalf de vida, hey sentit l'influencia de Natura en plena voluptat, i hey sentit aixamplarsem l'ànima ab satisfacció de desitg assolit, i en mon éxtassis, hey fruit la vida, tan gran i tan dolça pel qu'está disposat a gosarla tan petita i rastrera en la vera realitat del mon; i fins enboyrat am la fruhició del goig, m'hei sentit neofit, hei llensat un cant de joia. Mon cant ha eixit entusiasta i jove pro ha estat ideal, i l'ideal per elevat que siga sempre reb lo verí de les bafarades que llensa la descomposició de la materia, i aquell ideal cantat amb entonacions de joventut i vida am tot i sa grandesa s'ha esgrehit prematurament, l'anemia ha decandit sos alatjes i ha caigut al llot de la mate-ria, mar ont s'hi ofega fins lo inmaterial, puig que en son xorc positivisme s'hi ofegan ilusions, iniciativas, ideals... i tots los fills del sentiment.

Que'm fora grat somniar eternament en l'hora cap-vespral intermenable després d'un jorn encés de cadmium... pro malhaja no hi val lo desitg sino per es-qué de novas decepcions.

Ay fantasia, pots espaternegar que'ls agarrots cuan més te mous més segan.

M. Sugrañes.

BIBLIOGRAFÍA

COMPENDIO DE HISTORIA UNIVERSAL (2.º tomo).— EDAD MEDIA Y TIEMPOS MODERNOS, *por Clemencia Jacquinot*.—COMPENDIO DE GRAMÁTICA CASTELLANA, *por Fabián Pakasi*. (Obras publicadas por la Escuela Moderna).

Merecen nuestra atención las obras que publica la «Escuela Moderna» de Barcelona, para que sirvan de libros de texto para los alumnos que concurren á tan importante establecimiento, y nos interesan no solo por lo que dichas obras valen en sí, sino especialmente, porque son parte integrante del plan educativo que sigue la citada Escuela, plan que debe dar

positivos resultados, que puede producir la verdadera educación del niño.

La «Escuela Moderna» se propone no solo enseñar á leer y escribir, sino despertar los cerebros de los niños, ponerlos en disposición de que cuando hombres, puedan tener ideas propias, sin estar influenciados por prejuicios de toda clase que, grabándose en la mente del niño, pueden anular su inteligencia, desvirtuar sus naturales inclinaciones. Y para conseguir este fin, forzosamente debía la Escuela Moderna formarse una biblioteca propia, puesto que, desgraciadamente, no existen en España libros de texto ajenos á determinados convencionalismos que dificultan por completo la enseñanza libre.